

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **E. B.**

skazanej z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 lutego 2025 r.,

wniosku obrońcy skaranej o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 18 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 282/20,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie,

z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt XII K 179/16,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 19 listopada 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skaranej E. B. o wznowienie w części tj. w odniesieniu do czynów z art. 272 k.k. i art. 270 § 1 k.k. postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 282/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt XII K 179/16, którym E. B. została skazana za trzy przestępstwa kwalifikowane z art. 296 § 1, 2, i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 272 k.k., oraz art. 270 § 1 k.k. na karę

łącznie 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat. Skazana została ponadto zobowiązana do częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 296 k.k. poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty w wysokości 500.000 zł. obrońca skazanej wystąpił jednocześnie o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia „w części dotyczącej orzeczonego obowiązku częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz Fundacji Szkoły Społecznej (aktualna nazwa: Fundacja Kultura i Nauka) kwoty 500 000 zł”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Możliwość wstrzymania wykonania orzeczenia, którego zastosowanie może mieć również miejsce w związku ze złożeniem wniosku o wznowienie postępowania ma podobnie jak w przypadku badania sprawy przez pryzmat kasacji charakter absolutnie wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w przepisie art. 9 § 2 k.k.w., zgodnie z którym orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna przyjmuje się, że możliwość skorzystania z rozwiązania przewidzianego w art. 532 § 1 k.p.k. uzależnione jest od kumulatywnego zmaterializowania się dwóch warunków, tj. wystąpienia oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym (w niniejszej sprawie podstaw uzasadniających wznowienie zakończonego prawomocnym orzeczeniem postępowania sądowego) oraz wykazania przez wnioskodawcę, iż dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2022 r., III KK 495/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2022 r., IV KK 664/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2021 r., III KK 391/21). Złożony wniosek nie spełnia żadnego ze wskazanych wymogów.

Nie przesądzając na tym etapie o treści przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie dopiero po merytorycznym rozpoznaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, należy zauważyć, że wstępna analiza zawartej we wniosku argumentacji nie wskazuje na niewątpliwą, widoczną, na pierwszy rzut oka wadliwość kwestionowanych wyroków sądów obu instancji. Ocena zgłoszonego dowodu mającego uzasadniać wznowienie postępowania, zarówno w kontekście jego nowości w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., jak i wpływu na prawidłowość zapadłego wyroku skazującego, wymaga przeprowadzenia szczegółowej i pogłębionej analizy akt sprawy. W tym kontekście nie bez znaczenia jest również fakt, iż obrońca wystąpił o wznowienie postępowania wyłącznie w części obejmującej skazanie E. B. za przestępstwa z art. 272 k.k. i art. 270 § 1 k.k., zaś złożony w trybie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. wniosek dotyczy wstrzymania wykonania orzeczenia o częściowym naprawieniu szkody, które to rozstrzygnięcie związane było ze skazaniem ww. za przestępstwo z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Ponadto należy zauważyć, że obrońca nie wykazał jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, iż dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanej skutki. Ograniczył się wyłącznie do złożenia samego wniosku o wstrzymanie orzeczenia, którego w żaden sposób nie uzasadnił.

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[l.n]

